

ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს დიდი პალატის გადაწყვეტილება გადაწყვეტილების დასაბუთების შესახებ.

პროცესუალური გარანტიების სავარაუდო არარსებობა, რათა ბრალდებულს შესძლებოდა ნაფიც მსაჯულთა მიერ დამნაშავედ ცნობის შესახებ გამოტანილი ვერდიქტის მოტივაციის გაგება ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში: დარღვევა არ იქნა დადგენილი.

დიდი პალატა

საქმე „ლერმიტე ბელგიის წინააღმდეგ“

CASE OF LHERMITTE v. BELGIUM

განაცხადი N34238/09

გადაწყვეტილება

სტრასბურგი

2016 წლის 29 ნოემბერი

ფაქტობრივი გარემოებები

2008 წელს განმცხადებელი დამნაშავედ იქნა ცნობილი საკუთარი ხუთი შვილის განზრახ მკვლელობაში. სასამართლო პროცესი გაიმართა ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში. იგი არ დავობს აღნიშნულ ფაქტზე, თუმცა ამტკიცებდა, რომ ვერ აკონტროლებდა საკუთარ ქმედებებს. ხუთ შეკითხვაზე პასუხის გაცემის შემდეგ, ნაფიც მსაჯულთა შემადგენლობამ განმცხადებელი დამნაშავედ ცნო. ნაფიც მსაჯულთა სასამართლომ, რომელიც შედგებოდა სამი მოსამართლისა და ნაფიც მსაჯულთა შემადგენლობისგან, ხელი მოაწერეს ვერდიქტს რომლის მიხედვითაც განმცხადებელს სამუდამო პატიმრობა მიესაჯა. საკასაციო სასამართლომ სააპელაციო საჩივარი განუხილველად დატოვა.

განმცხადებელმა ადამიანის ევროპული სასამართლოს წინაშე განაცხადა, რომ ნაფიც მსაჯულთა შემადგენლობის ვერდიქტი დამნაშავედ ცნობის შესახებ არ იყო მოტივირებული.

სამართალი

სასამართლოს შეფასება

1. ზოგადი პრინციპები

66. სასამართლო შეგვახსენებს, რომ კონვენციის მიხედვით ნაფიც მსაჯულთა შემადგენლობას არ ევალება ვერდიქტის დასაბუთება, ასევე, მე-6 მუხლი არ

გამორიცხავს ბრალდებულის საქმის ნაფიც მსაჯულების მიერ განხილვას, თუნდაც ვერდიქტში მოტივაცია არ იყოს მოცემული. ვერდიქტში მოტივაციის არარსებობა იმ ფაქტის გათვალისწინებით, რომ ბრალეულობა დადგინდა ნაფიცმსაჯულთა მიერ, თავისთავად წინააღმდეგობაში არ მოდის კონვენციასთან.

67. მიუხედავად ამისა, საქმის სამართლიანი განხილვის უფლების მოთხოვნების დასაკმაყოფილებლად, ბრალდებულსაც და რა თქმა უნდა, საზოგადოებასაც უნდა შეეძლოთ გამოტანილი ვერდიქტის გაგება; რაც მნიშვნელოვანი გარანტიაა თვითნებობის წინააღმდეგ. როგორც სასამართლო ხშირად აღნიშნავდა, კანონის უზენაესობა და თვითნებური ძალის თავიდან აცილება წარმოადგენს კონვენციის ძირეულ პრინციპებს. სასამართლო სფეროში აღნიშნული პრინციპები ემსახურება საზოგადოების ნდობის გამტკიცებას ობიექტურ და გამჭვირვალე სასამართლო სისტემისადმი, რომელიც დემოკრატიული საზოგადოების ერთ-ერთი საფუძველია.

68. სასამართლო ასევე შეგვახსენებს, რომ ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში მიმდინარე საქმეში რომელსაც ესწრებიან ნაფიცმსაჯულები, უზრუნველყოფილი უნდა იყოს სპეციალური პროცედურული ნიშნით, რამდენადაც ნაფიცი მსაჯულების არ მოთხოვრებათ ან დაშვებული არაა, დაასაბუთონ პირადი მოსაზრებები. აღნიშნულ ვითარებაში, მე-6 მუხლი მოითხოვს შეფასებას, თუ რამდენად არსებობდა საკმარისი გარანტიები იმისათვის, რომ თავიდან ყოფილიყო აცილებული თვითნებობის ნებისმიერი რისკი და ბრალდებულს შესძლებოდა ვერდიქტის დასაბუთების გაგება. ამგვარი პროცედურული გარანტიები შეიძლება მოიცავდეს მაგალითად, სხდომის თავმჯდომარის მიერ ნაფიც მსაჯულთათვის წარმოდგენილ მითითებებს ან სახელმძღვანელო პრინციპებს, რომელიც შეიძლება წამოიჭრას სამართლებრივ საკითხებთან ან წარმოდგენილ მტკიცებულებებთან მიმართებით ასევე ნაფიცი მსაჯულებისათვის მოსამართლის მიერ დასმულ ზუსტ, არაორაზროვან კითხვებს, რომელიც აყალიბებს სტრუქტურას რომელზეც დაფუძნებულია ვერდიქტი და საკმარისად ახდენს იმ ფაქტის კომპენსაციას, რომ ნაფიც მსაჯულთა მიერ გაცემულ პასუხებს არ აქვთ დასაბუთება. გასათვალისწინებელია, რომ ბრალდებულისთვის გასაჩივრების ნებისმიერი საშუალება უნდა იყოს ხელმისაწვდომი.

69. ვინაიდან საქმის სამართლიანი განხილვის უფლების მოთხოვნებთან შესაბამისობა უნდა შეფასდეს მთელი სამართალწარმოების საფუძველზე და მოცემული სამართლებრივი სისტემის კონკრეტულ კონტექსტში, სასამართლოს ამოცანას, მოტივირებული ვერდიქტის არარსებობისას საქმის ყველა გარემოების საფუძველზე, წარმოადგენს იმის განსაზღვრა იძლევა თუ არა სამართალწარმოება საკმარის გარანტიებს თვითნებობის წინააღმდეგ და რამდენად შესაძლებელს ხდის, რომ ბრალდებულმა გაიგოს რატომ ცნეს იგი დამნაშავედ. ამასთანავე, გასათვალისწინებელია, რომ ყველაზე მძიმე სასჯელის შემთხვევაშიც კი, საქმის

სამართლიანი განხილვის უფლების პატივისცემა დემოკრატიულ საზოგადოებაში უმაღლესი შესაძლებელი ხარისხით უნდა იქნას უზრუნველყოფილი.

70. *ტაქსკეს* გადაწყვეტილებაში, რომელიც შეეხებოდა განმცხადებელს, რომელიც გაასამართლეს შვიდ თანაბრალდებულთან ერთად ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში, სასამართლომ განიხილა საბრალდებო აქტისა და ნაფიც მსაჯულთათვის დასმული კითხვების კომპლექსური ზეგავლენა. მიუხედავად იმისა, რომ საბრალდებო აქტი, რომელიც წაიკითხეს სასამართლო პროცესის დაწყებისას მიუთითებდა დანაშაულის ბუნებასა და გარემოებებზე რომლებსაც უნდა განესაზღვრა ვერდიქტი, რომელიც აგრეთვე მოიცავდა საგამოძიებო მოქმედებების ქრონოლოგიურ მიმდევრობასა და ჩვენებებს რომლებიც მტკიცებულების სახით იყო წარმოდგენილი, მასში არ იყო მითითებული კონკრეტულად, ბრალდების რომელი მტკიცებულება შეიძლება ყოფილიყო [განმცხადებლის] წინააღმდეგ გამოყენებული. უპირველეს ყოვლისა, სასამართლო აღნიშნავს, რომ პრაქტიკაში საბრალდებო აქტი წარმოადგენს „შეზღუდული ძალის“ მქონე დოკუმენტს, „რადგან იგი წარდგენილი იყო სასამართლო განხილვამდე, რომელიც უნდა ემსახურებოდეს ნაფიც მსაჯულთა პირადი რწმენის ჩამოყალიბების საფუძველს“ (იქვე, § 95).

71. *ტაქსკეს* საქმეზე რვა ბრალდებულისთვის დასმული 32 კითხვიდან მხოლოდ ოთხი მათგანი ეხებოდა ბ-ნ ტაქსკეს. კითხვები იყო მოკლე და ერთნაირი ყველა ბრალდებულისთვის ასევე არ მიუთითებდა რაიმე ზუსტ და კონკრეტულ გარემოებებზე რომლებიც საშუალებას მისცემდა განმცხადებელს გაეგო თუ რატომ ცნეს იგი დამნაშავედ, *პაპონის* საქმისგან განსხვავებით, სადაც ნაფიც მსაჯულთა სასამართლომ მიუთითა ნაფიც მსაჯულთა პასუხები სასამართლოს თავმჯდომარის 768 კითხვაზე (იქვე, § 96).

72. შეიძლება *ტაქსკეს* გადაწყვეტილებიდან დავასკვნათ, რომ შესაძლებელი იქნებოდა საბრალდებო აქტის კომპლექსური განხილვიდან და ნაფიც მსაჯულთათვის მიცემული კითხვებიდან იმის დადგენა, თუ რომელმა მტკიცებულებებმა და სასამართლო პროცესზე განხილულმა ფაქტობრივმა გარემოებებმა გამოიწვიეს საბოლოო ჯამში ბრალდებულთან დაკავშირებულ კითხვებზე ეპასუხათ დადებითად, რათა შესაძლებელი ყოფილიყო განესხვავებინათ თანაბრალდებულები; გაეგოთ კონკრეტული სასჯელი რატომ შეეფარდა ერთ მათგანს და მეორეს არა; განესაზღვრათ ნაფიცმა მსაჯულებმა რატომ დაასკვნეს, რომ კონკრეტულ თანაბრალდებულს უნდა დაკისრებოდა უფრო ნაკლები პასუხისმგებლობა და შესაბამისად, შეეფარდა უფრო მსუბუქი სასჯელი; ასევე, გამოერკვიათ თუ რატომ იქნა მიღებული მხედველობაში დამამძიმებელი გარემოებები (იქვე, § 97). სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, კითხვები უნდა ყოფილიყო ზუსტიც და ცალკეულ ინდივიდზე მორგებულიც.

73. შესაბამისად, სასამართლომ დაადგინა კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის დარღვევა არაერთ საქმეში, რომელიც უკავშირდებოდა საფრანგეთს (იხ. *აგნელეტი საფრანგეთის წინააღმდეგ* N 61198/08, 2013 წლის 10 იანვარი; *ფრაუმენსი საფრანგეთის წინააღმდეგ* N 30010/10, 2013 წლის 10 იანვარი; და *ოულაჰსენი საფრანგეთის წინააღმდეგ* N44446/10, 2013 წლის 10 იანვარი) და ბელგიას (*კასტელინო ბელგიის წინააღმდეგ* N504/08, 2013 წლის 25 ივლისი; *გიბელსი ბელგიის წინააღმდეგ* N43305/09, 2014 წლის 18 ნოემბერი; *ჰეტერმანსი ბელგიის წინააღმდეგ* N56280/09, 2014 წლის 18 ნოემბერი; *ხალედიანი ბელგიის წინააღმდეგ* N 42874/09, 2014 წლის 18 ნოემბერი; *იიმამი ბელგიის წინააღმდეგ*, N39781/09, 2014 წლის 18 ნოემბერი; *დევრიენტი ბელგიის წინააღმდეგ* N 32001/07, 2015 წლის 17 თებერვალი; *მაილარდი ბელგიის წინააღმდეგ* N 23530/08, 2015 წლის 17 თებერვალი; *კურტი ბელგიის წინააღმდეგ* N 17663/10, 2015 წლის 17 თებერვალი; და *მეგი ბელგიის წინააღმდეგ* N 43137/09, 2015 წლის 24 თებერვალი, სადაც სასამართლო მართავდა სამართალწარმოებას ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში დიდი პალატის მიერ *ტაჟსკეს* გადაწყვეტილების მიღებამდე და ძალიან მცირე გარანტიებს სთავაზობდა ბრალდების მოტივაციასთან დაკავშირებით), ორი ქვეყანა ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოს მსგავსი პროცედურებით.

74. გარდა ამისა, სასამართლომ ვერ დაადგინა კონვენციის მე-6 მუხლის დარღვევა განმცხადებლები უზრუნველყოფილნი იყვნენ საკმარისი გარანტიებით, რაც საშუალებას აძლევდა გაეგოთ მათ წინააღმდეგ გამოტანილი გამამტყუნებელი ვერდიქტის მიზეზი. ამგვარ საქმეებში, სადაც განმცხადებელს კონკრეტული გარემოებების დროს ესაჭიროება დასაბუთება, იმისათვის, რომ გაიგოს თუ რატომ შეეფარდა უფრო მძიმე სასჯელი სააპელაციო განაცხადის განხილვისას, ვიდრე თანაბრადებულს, იმ ვერდიქტის საპირისპიროდ, რომელიც გამოიტანა ნაფიც მსაჯულთა პირველი ინსტანციის სასამართლომ (იხ. *ვოიკა საფრანგეთის წინააღმდეგ* N60995/09, 2013 წლის 10 იანვარი), დიფერენციაციის არარსებობასთან სავარაუდო სამართალდარღვევის გარკვეულ შემადგენელ ელემენტებს შორის (იხ. *ლევილონი საფრანგეთის წინააღმდეგ* N53406/10, 2013 წლის 10 იანვარი), ან ბრალდების დასაბუთებასთან, როდესაც ბრალდებული უარყოფს ჩადენილ დანაშაულს (იხ. *ჯაჯი გაერთიანებული სამეფოს წინააღმდეგ* (განჩინება), N35863/10, 2011 წლის 8 თებერვალი; და *ბოდეინი საფრანგეთის წინააღმდეგ* N40014/10, 2014 წლის 14 ნოემბერი).

2. აღნიშნული პრინციპების გამოყენება წინამდებარე საქმეში

75. სასამართლო პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ რადგანაც წინამდებარე საქმე შეეხება დასაბუთებას, თუ რატომ დაედო მსჯავრი განმცხადებელს და რატომ შეეფარდა

უვადო პატიმრობა საკუთარი ხუთი შვილის განზრახ მკვლელობისთვის, მათ წინაშე დასმული კითხვა არ ეხება იმას, ადგილი ჰქონდა თუ არა და რა ვითარებაში განხორციელდა აღნიშნული ქმედებები - რომელთაგან ორივე მნიშვნელოვანია და აღიარებულია განმცხადებლის მიერ, ასევე კავშირშია თუ არა დანაშაულის სამართლებრივ მახასიათებლებთან თუ ვერდიქტის სიმძიმესთან. აღნიშნულ საქმეში, გადამწყვეტი საკითხი, მდგომარეობს იმაში, შეეძლო თუ არა განმცხადებელს გაეგო ნაფიც მსაჯულთა მოტივი როდესაც მათ დაადგინეს მისი პასუხისმგებლობა საკუთარ ქმედებებზე მოცემულ დროს, მიუხედავად მათი ერთსულოვანი დასკვნისა, რომელიც ეწინააღმდეგება ექსპერტი ფსიქიატრების ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში სასამართლო პროცესის ბოლოს წარმოდგენილ დასკვნას.

76. სასამართლო აღნიშნავს, რომ სასამართლო პროცესის დაწყებისას სრულად იქნა წაკითხული საბრალდებო დასკვნა, ასევე აღნიშნული იყო დანაშაულის ბუნება, რომელიც აყალიბებს ბრალდების საფუძველს და ნებისმიერი გარემოება, რომელმაც შეიძლება დაამძიმოს ან შეამსუბუქოს სასჯელი. განმცხადებლის წინააღმდეგ საქმეზე სასამართლო პროცესის დროს წარმოდგენილი იქნა არგუმენტები, განხილულ იქნა თითოეული მტკიცებულება, ბრალდებულს ადვოკატის დახმარებით, შესაძლებლობა ჰქონდა გამოეძახა მოწმეები და გაეცა პასუხი იმ ჩვენებებზე რომელიც მან მოისმინა. თავმჯდომარის მოსამართლის მიერ 12 ნაფიცი მსაჯულისთვის დასმული კითხვები წაკითხულ იქნა ათდღიანი სასამართლო განხილვის ბოლოს ხოლო მხარეებს გადაეცათ ასლები.

77. საბრალდებო დასკვნის და ნაფიც მსაჯულთათვის დასმული კითხვების კომპლექსური ზეგავლენის გათვალისწინებით წინამდებარე საქმეში, სასამართლო პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ საბრალდებო დასკვნა, რომელიც 51 გვერდისაგან შედგებოდა, იძლეოდა მოვლენების ზუსტი თანამიმდევრობის, მიღებული ზომების, გამოძიების დროს მოპოვებული მტკიცებულებების და სასამართლო სამედიცინო დასკვნების შესახებ ინფორმაციას; მისი არსებითი ნაწილი ყურადღებას ამახვილებდა განმცხადებლის პირად ისტორიაზე და ოჯახურ ცხოვრებაზე, ასევე მოტივებსა და მიზეზებზე - თუ რამ უბიძგა მას მკვლელობების ჩადენისკენ, განსაკუთრებით ექსპერტების შეფასების ფონზე მისი ფსიქოლოგიური და ფსიქიკური მდგომარეობის შესახებ. მიუხედავად ამისა, საბრალდებო აქტს არ ჰქონია დიდი ეფექტი ვერდიქტის გაგებაში, რომელიც ნაფიც მსაჯულებს უნდა გამოეტანათ, რადგანაც იგი წარდგენილი იყო სასამართლო პროცესის დაწყებამდე, რაც სამართალწარმოების გადამწყვეტ ნაწილს წარმოადგენს ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში. გარდა ამისა, რაც შეეხება დასკვნებს ფაქტობრივ გარემოებებზე, რომელიც მოცემულია საბრალდებო დასკვნაში და მათ მნიშვნელობას - დახმარება გაეწია გამოტანილი ვერდიქტის გაგებაში, სასამართლო მიიჩნევს, რომ ამგვარ დასკვნებს გავლენა არ მოუხდენია განხილვებსა და გადაწყვეტილებაზე, რომელიც ნაფიცმა მსაჯულებმა საბოლოოდ მიიღეს. მე-6 მუხლის დებულებები ითვალისწინებს არა იმ მიზეზების

გაგებას, რომელმაც უკარნახა სასამართლო საგამოძიებო ორგანოებს საქმე განსახილველად გაეგზავნათ ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში, არამედ იმ მიზეზების გამო რომლებმაც დაარწმუნა ნაფიცი მსაჯულები, მიეღოთ საბოლოო გადაწყვეტილება.

78. რაც შეეხება ნაფიცმსაჯულთათვის დასმულ ხუთ კითხვას, პირველ ორს დადებითი პასუხი გაეცა და მეხუთეს უარყოფითი. პირველი კითხვა იყო პრინციპული კითხვა, რომელიც შეეხებოდა განმცხადებლის ბრალეულობის საკითხს, მეორე წინასწარგანზრახვის დამამძიმებელ გარემოებებს და მეხუთე, იმის საპირისპიროდ, რასაც განმცხადებელი ირწმუნებოდა, უკავშირდება მის ფსიქიკურ მდგომარეობას; დანარჩენი კითხვები მეორეხარისხოვანი იყო და საბოლოო ჯამში მიზანს მოკლებული.

79. სასამართლო, პირველ რიგში აღნიშნავს, რომ განმცხადებლის ადვოკატს არ გამოუთქვამს საწინააღმდეგო აზრი, არც მათი შეცვლის ან სხვა კითხვების შეთავაზების სურვილი, თავმჯდომარე მოსამართლის მიერ ნაფიც მსაჯულთათვის დასმულ კითხვებთან დაკავშირებით. გარდა ამისა, რადგან პირველი კითხვა შეეხებოდა განმცხადებლის ბრალეულობას, დადებითი პასუხი აუცილებლად გულისხმობდა, რომ ნაფიცმა მსაჯულებმა დაასკვნეს, რომ იგი პასუხისმგებელი იყო საკუთარ ქმედებებზე მოცემულ დროს. აქედან გამომდინარე, განმცხადებელს არ შეეძლო იმის მტკიცება, რომ ვერ იაზრებდა ნაფიც მსაჯულთა პოზიციას ამ საკითხთან დაკავშირებით.

80. სავარაუდოდ, ნაფიცმა მსაჯულებმა არ წარადგინეს აღნიშნული დასკვის გამოტანის რაიმე მიზეზი და ეს გახლდათ განმცხადებლის საჩივრის საფუძველი. თუმცა, სასამართლო შეგვახსენებს, რომ საქმის სამართლიანი განხილვის უფლების მოთხოვნებთან შესაბამისობა უნდა შეფასდეს მთელი სამართალწარმოების და საქმის ყველა გარემოების განხილვის საფუძველზე, იძლევა თუ არა სამართალწარმოება შესაძლებლობაა, რომ ბრალდებულმა გააცნობიეროს თუ რატომ იქნა იგი ცნობილი დამნაშავედ. წინამდებარე საქმეში, ამგვარმა განხილვამ შესაძლოა გამოავლინოს არაერთი ფაქტორი, რომელმაც უნდა გაფანტოს განმცხადებლის ნებისმიერი ეჭვი ნაფიც მსაჯულთა ვერდიქტზე მის სისხლისსამართლებრივ პასუხისმგებლობასთან დაკავშირებით, მოვლენათა განვითარების მომენტისათვის. სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოსამზადებელ ეტაპზე გამოძიება ყურადღებას ამახვილებდა მკვლელობის მომენტისათვის განმცხადებლის პირად ცხოვრებაზე, ხასიათსა და ფსიქოლოგიურ მდგომარეობაზე, როგორც ეს ნაჩვენებია საბრალდებო დასკვნაში რომელიც წარმოადგენს არსებით ნაწილს. გარდა ამისა, არა მხოლოდ სამართლო პროცესმა, რომელიც შეჯიბრებითობის პრინციპით წარიმართა და ბრალდებული და მისი ადვოკატი ესწრებოდნენ, არამედ, პირველ რიგში, ახალი მტკიცებულების გამოჩენამ - კერძოდ კი, წერილებმა რომელიც გაასაჯაროვა განმცხადებლის პირადმა ფსიქიატრმა, აიძულა თავმჯდომარე მოსამართლე მოეთხოვა შემდგომი

ფსიქიატრიული ექსპერტიზის ჩატარება. ექსპერტმა ფსიქიატრებმა ამის შემდეგ შეიცვალეს აზრი და დაბრუნდნენ, რათა წარმოედგინათ მათი ახალი დასკვნები. გასაგებია, რომ თუმცა, სასამართლო სხდომა ყოველთვის სამართალწარმოების კრიტიკული ნაწილია ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში, წინამდებარე საქმეში განმცხადებლის სისხლისსამართლებრივი პასუხისმგებლობა სასამართლო სხდომის განმავლობაში ყურადღების ცენტრში იყო.

81. სასამართლო ასევე აღნიშნავს, რომ გამოტანილი ვერდიქტი ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოს მიერ, რომელიც ნაფიც მსაჯულთა თორმეტი წევრისაგან და ასევე სამი მოსამართლისაგან შედგებოდა, შეიცავს დასაბუთებას, რომ განმცხადებლისთვის შეიძლებოდა აღნიშნულს დახმარება გაეწია იმის გაგებაში, თუ რატომ ცნო იგი ნაფიც მსაჯულთა შემადგენლობამ დამნაშავედ სისხლისსამართლებრივ დანაშაულზე. ამგვარად, განმცხადებლის ფსიქოლოგიური პრობლემების და იმ შესაძლო ფაქტორების მითითებისას, რამაც გამოიწვია მისი ქმედება, ნაფიც მსაჯულთა სასამართლომ პირდაპირ აღწერა თუ როგორ გადაწყვიტა მან მკვლელობების ჩადენა და ის დაუნდობელი და ცივსისხლიანი ფორმა, რომლითაც მან აღნიშნული განახორციელა; ეს გახლდათ ლოგიკური დასკვნა ნაფიცი მსაჯულების მიერ გაცემული კითხვების ფონზე. გარდა ამისა, საკასაციო სასამართლომ სხვა მეთოდით არ განმარტა სასჯელის შეფარდების გადაწყვეტილება, რადგანაც იგი მიიჩნევდა, რომ განმცხადებლის ცივსისხლიანი მეთოდი და მისი გადაწყვეტილება განეხორციელებინა აღნიშნული დანაშაული, წარმოადგენდა ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოს მოტივაციას შესაბამისი დასკვნისათვის.

82. სასამართლოს აზრით, ის ფაქტი, რომ გამამტყუნებელი განაჩენი შედგენილი იყო მოსამართლეების მიერ, რომლებიც არ დასწრებიან დანაშაულის საკითხის განხილვას, ეჭვქვეშ არ აყენებს განმცხადებლისთვის წარმოდგენილ ახსნა-განმარტებების ხარისხსა და გავლენას. პირველ რიგში, სასამართლო აღნიშნავს, რომ აღნიშნული განმარტებები წარმოდგენილი იყო შეფერხების გარეშე, ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოს სესიის დამთავრებისას, რამდენადაც ვერდიქტი მიღებულ იქნა 2008 წლის 19 დეკემბერს. იგი ასევე აღნიშნავს, რომ თუმცა, მოსამართლეებმა ფორმალურად შეადგინეს აღნიშნული გადაწყვეტილების პროექტი, მათ შესაძლებლობა ჰქონდათ, მიეღოთ ნაფიც მსაჯულთა თორმეტი წევრისგან მოსაზრებები რომლებიც, ფაქტობრივად, მათ გვერდით ისხდნენ ვერდიქტის განხილვისას და ვისი სახელებიც ფიგურირებს გადაწყვეტილებაში. და ბოლოს, მოსამართლეები თავად ესწრებოდნენ სასამართლოს სხდომას და შესაბამისად, უნდა ჰქონოდათ შესაძლებლობა აღნიშნული მოსაზრებები მოექციათ შესაბამის კონტექსტში.

83. ფაქტია, რომ განმცხადებელმა გააკრიტიკა ნაფიცმსაჯულთა განსხვავებული მოსაზრებებზე განმარტების ნაკლებობა, რომელთა მიხედვითაც იგი ცნეს

დამნაშავედ და სამი ექსპერტი ფსიქიატრი, რომლებიც საბოლოო დასკვნით წარმოადგინეს ერთსულოვანი მოსაზრება, რომ განმცხადებელს „აღნიშნული მოვლენების დროს ტანჯავდა მძიმე ფსიქიკურ აშლილობა რომელიც უძლურს ხდიდა ეკონტროლებინა საკუთარი ქმედებები“. თუმცა, სასამართლო შეგვახსენებს, რომ მტკიცებულების დასაშვებობაც და მათი შეფასებაც ძირითადად ეროვნული კანონმდებლობის რეგულირების საქმეა და როგორც წესი, ადგილობრივმა სასამართლოებმა უნდა შეაფასონ მტკიცებულება რომელიც მათ წინაშეა წარდგენილი. სასამართლო ვალდებულია უზრუნველყოს იმ შეთანხმების დაცვა, რომელიც ნაკისრი აქვთ კონვენციის ხელშემკვრელ მხარეებს. კერძოდ კი, მის ფუნქციებში არ შედის ფაქტებთან ან კანონმდებლობასთან დაკავშირებული შეცდომების გამოსწორება, რომლებიც შეიძლება დაუშვას ეროვნულმა სასამართლომ, იმ შემთხვევების გამოკლებით, როდესაც შეიძლება დაირღვეს კონვენციით დაცული უფლებები და თავისუფლებები - არამედ განსაზღვროს თუ რამდენად სამართლიანი იყო სამართალწარმოება მთლიანობაში, მათ შორის, იმ ნაწილშიც, თუ რა სახით იყო მტკიცებულება წარმოდგენილი. გარდა იმ ფაქტისა, რომ ექსპერტებმა თავისი დასკვნის მნიშვნელობა თავად შეამცირეს, როდესაც განაცხადეს, რომ მათი პასუხები ასახავდა მათსავე რწმუნებას, ამასთანავე აღიარეს, რომ „ეს მხოლოდ ოდესღაც დასაბუთებულად დადასტურებული მოსაზრებაა და არა აბსოლუტური მეცნიერული ჭეშმარიტება“, სასამართლომ უკვე დაადგინა, რომ აღნიშნულმა დასკვნამ, რომელიც გაკეთებული იყო ექსპერტი ფსიქიატრების მიერ ნაფიც მსაჯულთა სასამართლოში, შეადგენს მტკიცებულების მხოლოდ ერთ ნაწილს, რომელიც წარმოდგენილი იყო ნაფიცი მსაჯულების წინაშე. შესაბამისად, ფაქტი, რომ ნაფიცმა მსაჯულებმა არ მიუთითეს მიზეზი, რომლითაც ნაკარნახევი იყო იმ გადაწყვეტილების მიღება, რომელიც განსხვავდებოდა ექსპერტი ფსიქიატრების საბოლოო დასკვნისაგან განმცხადებლის სასარგებლოდ, როგორც ზემოთაა აღნიშნული, არ შეეძლო ხელი შეეშალა მისთვის გაეაზრებინა გადაწყვეტილება, რომლითაც იგი ცნეს დამნაშავედ.

84. ყველა აღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, სასამართლო მიიჩნევს, რომ განმცხადებელს საკმარისი გარანტიები ჰქონდა, რომელიც საშუალებას აძლევდა, გაეგო, თუ რატომ გამოიტანეს მის წინააღმდეგ ვერდიქტი დამნაშავედ ცნობის შესახებ.

85. აქედან გამომდინარე, ადგილი არ ჰქონია კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პუნქტის დარღვევას.